

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.462 van 24 april 2008
in de zaak X/ II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 19 juli 2007 houdende weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007 waarbij de terechtzitting, bij beschikking van 1 oktober 2007 vastgesteld op 26 oktober 2007, wordt verdaagd naar 9 november 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. SPILLEBEEN die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verzoekende partij dient bij de Belgische ambassade te Ankara, Turkije, een visumaanvraag in met de bedoeling zich in België te vestigen bij haar echtgenoot. Op 19 juli 2007 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing en die is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat (verzoekende partij), geboren te IZMIR (...), door een uitspraak van de “State Security Court of Izmir” op 27/06/2002 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar en 4 maanden uit hoofde van “establishing criminal organisation with interest purposes and serving in the name of the organisation”.

Overwegende dat uit het vonnis blijkt dat deze organisatie gewapend was.

Overwegende dat op datum van 24/06/2005 de oorspronkelijke straf werd geminimaliseerd tot uiteindelijk een gevangenisstraf van 1 jaar en 15 dagen.

Overwegende dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, bijgevolg een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Gezien deze bedreiging van dergelijke aard is dat zijn persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde.

Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dit in overeenstemming met artikel 43 van bovenstaande wet.

Het visum wordt bijgevolg geweigerd.”

2. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een stuk 2 gesteld in het Turks met een vertaling in een andere taal dan de proceduretaal, dat de datum draagt van 22 augustus 2007. Bij dit stuk is geen vertaling gevoegd in de taal van de rechtspleging, zodat het om die reden en met toepassing van artikel 8 PR RvV, door de Raad niet in overweging wordt genomen.

3.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel een “inbreuk op artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” aan. Zij licht dit middel toe als volgt:

“Dat de aanvraag van verzoeker werd geweigerd nu hij een bedreiging zou vormen voor de openbare veiligheid, gelet op de veroordeling welke door verzoeker werd opgelopen voor de state Security Court of Izmir op datum van 27 juni 2002.

Dat de feiten, welke door verzoeker werden betwist, dateren van augustus 2001, derhalve 6 jaar geleden, toen verzoeker de leeftijd van 22 jaar had.

Dat verzoeker sedert voornoemde veroordeling, waarvoor hij een gevangenisstraf onderging, geen enkele veroordeling meer mocht bekomen.

Dat verzoeker bovendien heden over een blanco strafregister in Turkije beschikt.

Dat het persoonlijk gedrag van verzoeker, die de draad van zijn leven terug heeft opgepikt en thans 28 jaar is dan ook geen bedreiging meer vormt voor de openbare orde.”

In de repliekmemorie dupliceert de verzoekende partij haar kritiek op de bestreden beslissing.

3.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet), werd geweigerd met toepassing van artikel 43 van dezelfde wet. Waar de verzoekende partij formeel haar grief richt tegen de miskennis van het genoemde artikel 40, moet het middel geacht te zijn gericht tegen de miskennis van artikel 43 van dezelfde wet.

Luidens artikel 43 van de Vreemdelingenwet mogen de binnenkomst en het verblijf aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de in het voornoemde artikel vermelde perken.

Bij de uitoefening van de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Cf. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.2.2. Uit de hiervoor weergegeven bestreden beslissing blijkt dat deze steunt op feiten die bij vreemde rechterlijke beslissing werden vastgesteld. De verwerende partij kon naar recht en redelijkheid oordelen dat uit deze door de rechterlijke instantie vastgestelde feiten blijkt dat de

verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde en dat “deze bedreiging van dergelijke aard is dat (haar) persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde”.

De door de verzoekende partij aangevoerde argumenten zijn van louter feitelijke aard m.n. dat de feiten dateren van augustus 2001 zijnde zes jaar geleden; dat zij geen enkele (nieuwe) veroordeling meer mocht bekomen en dat zij de draad in haar leven terug heeft opgepikt, thans 28 jaar is en dan ook geen bedreiging meer vormt voor de openbare orde. Deze feitelijke elementen geven blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de bevoegde overheid. Daargelaten de vraag of deze elementen wel in de feiten steun vinden en niet verder reiken dan blote beweringen of algemeenheden waarvan geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht, nodigt het onderzoek van deze andere feitelijke beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter behoort. De verzoekende partij refereert zowel in het verzoekschrift als in haar memorie van wederantwoord tevens naar een stuk (2) hetwelk de Raad evenwel niet in overweging neemt om de hiervoor, supra pt. 2, uiteengezette reden. Daarnaast dateert dit stuk van na de bestreden beslissing zodat de verwerende partij er op het ogenblik van het nemen van deze laatste, geen rekening mee kon houden. Dit stuk kan derhalve de bestreden beslissing niet vitiëren.

Binnen dit wettigheidsonderzoek dat de Raad vermag uit te oefenen, maakt de door de verzoekende partij aan de hand van de in het middel uiteengezette feitenbeoordeling niet aannemelijk dat de bevoegde overheid in verband met de beoordeling van de feiten, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een kennelijk onredelijke beoordeling van de feiten. Deze vaststelling volstaat om het bestreden besluit te schragen. De argumentatie in de memorie van wederantwoord beperkt zich tot het dupliceren van de uiteenzetting in het verzoekschrift, zodat die evenmin van die aard is om tot een andere dan de hiervoor gegeven conclusie te komen. Het eerste middel is niet gegrond.

4.1. Onder het kopje “schending van het evenredigheidsbeginsel” – de verzoekende partij doelt allicht op het redelijkheidsbeginsel - voert de verzoekende partij een tweede middel aan. Zij zet dit uiteen als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.
Dat de huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt.
Dat verzoeker gescheiden wordt van zijn echtgenote waarmee hij inmiddels meer dan een jaar getrouwd is.
Dat het niet evenredig is verzoeker thans nogmaals te straffen voor feiten die hij in zijn jeugdige leeftijd zou hebben begaan.
Dat verzoeker opnieuw een blanco strafregister mocht bekomen in Turkije.
Dat de Turkse overheid verzoeker derhalve niet aanziet als een gevaar voor de openbare veiligheid.
Dat de beslissing dan ook niet in evenredigheid met het nadeel hetwelk verzoeker ondervindt werd genomen.”

In de repliekmemorie herhaalt verzoekende partij haar kritiek woordelijk, zodat het ter beantwoording hiervan volstaat de grief verwoord in het verzoekschrift te beantwoorden.

4.2. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij het bepalen of het gevaar voor de openbare orde, dat een vreemdeling uitmaakt, verantwoordt dat de door deze vreemdeling ingediende aanvraag al dan niet dient te worden geweigerd. Uit de motivering van de bestreden

beslissing blijkt dat verzoekende partij veroordeeld werd wegens haar deelneming aan een criminele organisatie en dat zij, door haar persoonlijk gedrag, bijgevolg een bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens en op grond van een kennelijk onredelijke beoordeling hiervan.

De bestreden beslissing ontnemt geen verblijfsrecht tezamen met haar echtgenoot in België, doch stelt vast dat de verzoekende partij, die niet met haar echtgenoot in het Rijk verblijft, niet tot vestiging in het Rijk wordt toegelaten. Evenmin houdt de bestreden beslissing in dat de verzoekende partij “nogmaals” wordt gestraft voor eerdere feiten daar de bestreden beslissing geenszins kan worden gekwalificeerd als een straf. De (blote) bewering dat de Turkse overheid de verzoekende partij niet aanziet als een gevaar voor de openbare veiligheid, maakt de bestreden beslissing die de interne openbare orde beoogt, niet kennelijk onredelijk, noch zo min als de verwijzing naar het opnieuw verkrijgen van een blanco strafregister in Turkije. Uit het voorgaande volgt dat de overheid op grond van de feitelijke gegevens uiteengezet in de bestreden beslissing, niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het tweede middel is niet gegrond.

5.1. De verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 EVRM. Zij zet uiteen wat volgt:

“Dat door de weigerende beslissing verzoeker wordt gescheiden van zijn echtgenote, waarmee hij reeds een aantal jaren een relatie heeft en waarmee hij reeds meer dan een jaar geleden huwde;”

In de memorie van wederantwoord dupliceert ze haar middel.

5.2. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 EVRM en zet ook de wijze uiteen waarop dit is geschonden, m.n. dat door de bestreden beslissing “verzoeker wordt gescheiden van zijn echtgenote, waarmee hij reeds een aantal jaren een relatie heeft en waarmee hij reeds meer dan een jaar geleden huwde”. Dit beantwoordt aan het wettelijk begrip “middel” zodat de exceptie van de verwerende partij terzake niet gegrond is.

5.3. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij het bestaan van een effectief beleefde gezinssituatie op afdoende wijze aannemelijk maakt om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM - en of derhalve hetgeen de verzoekende partij ter zake in het middel uiteenzet niet verder gaat dan blote beweringen – en of derhalve de bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een inmenging in het gezinsleven, waarborgt artikel 8 EVRM op zich niet het recht om zich in een bepaald land te vestigen. Inzake immigratie kan uit artikel 8 EVRM niet worden afgeleid dat het Belgische Koninkrijk een algemene verplichting zou hebben de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen en de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten. Om de omvang van de verplichtingen van het Belgische Koninkrijk te beoordelen en om te oordelen of er in hoofde van de Belgische Staat een positieve verplichting bestaat die noopt tot toelating, moeten derhalve alle aspecten van de situatie in aanmerking worden genomen, waaronder de situatie van de verzoekende partij en het algemeen belang dat staten het recht verschaft de toegang tot het grondgebied te controleren (EHRM, Gül v. Switzerland, arrest van 19 februari 1996, Recueil/Reports, 1996, I, § 38; EHRM, Ahmut v. Koninkrijk der Nederlanden, arrest van 28 november 1996, Receul/reports, 1996; I, § 70). De bevoegde overheid beschikt ter zake over enige appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij, die zich niet in het Rijk bevindt, beperkt zich ter zake tot het louter betogen dat zij door de bestreden beslissing gescheiden wordt van haar echtgenoot, waarmee zij reeds een aantal jaren een relatie heeft en waarmee zij reeds meer dan een jaar geleden huwde, doch zij verzuimt uiteen te zetten waarom er – alle aspecten van de situatie

in aanmerking genomen – in hoofde van de Belgische Staat een positieve verplichting zou bestaan die noopt tot toelating van de verzoekende partij in het Rijk derwijze dat de miskenning ervan een schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Door dit verzuim is de Raad in de onmogelijkheid om binnen zijn wettigheidstoetsing, te onderzoeken of de bestreden beslissing artikel 8 EVRM miskent. In ieder geval volstaat hetgeen door de verzoekende partij in het middel uiteengezette ter zake niet, daar hetgeen de verzoekende partij in het verzoekschrift uiteenzet, enkel betrekking heeft op het bestaan, c.q. het bewijs van het bestaan van een gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM en niet op de hiervoor geschetste positieve verplichting. Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. F. DE BOCK toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

G. DEBERSAQUES